

between the flats and the gardens **A DZIAŁKAMI** **MIEDZY BLOKAMI**

Wystawa Karoliny Adamczak zaprasza w podróż po przestrzeniach, w których surowa geometria wielkopłytych blokowisk spotyka się z bujną zielenią rodzinnych ogródków działkowych. To właśnie tam, otoczeniu prefabrykatów i pergol, kształtowały się sąsiedzkie wspólnoty, które wzbogacały codzienność o rytuały i zwyczaje – drobne gesty, które nadawały sens betonowym i roślinnym ramom. W swoich pracach artystka prowadzi uważną eksplorację tych przestrzeni styku – miejsc, w których architektura osiedli mieszkaniowych spotyka się z porządkiem natury ogródków działkowych – uwypuklając relacje, wspomnienia i wspólne historie.

Adamczak otwiera przestrzeń modernistycznego pawilonu MOM „zielonym witrażem”. Soczyste barwy roślin i letnie kadry wprowadzają nas w rytm ogrodu, kontrastując z surowym betonem osiedla. Wnętrze ożywiają ruchome pionowe panele: artystka delikatnie przesuwając je, odsłaniając i skrywając kadry z blokowiska i ogródków. Ten rytuał staje się performansem – pozwala na stopniowe wnikanie w rodzinne mozaiki wspomnień: rowerowa przejażdżka z matką, wyjście na sanki, chwila radości przy furtce. W tych ujęciach czynności dnia codziennego zyskują wymiar niemal sakralny.

Portrety trzech pokoleń – babci i dziadka, rodziców oraz samej artystki są zredukowane do esencji. Pozbawione zbędnych rekwizytów fotografie emanują ciepłem i autentycznością. Obok nich multiplikacje wizerunku Karoliny Adamczak podkreślają jej rolę jako pośredniczki między przeszłością a teraźniejszością, budując pomost między indywidualną historią a kolektywną pamięcią miejsca.

Centralnym akcentem ekspozycji jest „botaniczny atlas” – zestaw uporządkowanych w geometryczne rzędy fotografii roślin działkowych. Ten precyzyjny porządek – architektura natury – przywodzi na myśl nowoczesne siatki urbanistyczne, jednocześnie zwracając uwagę na piękno i cykliczność przyrody. W statycznej kompozycji kryje się jednak echo przemijania: każda roślina więdnie, by dać życie nowym pędom.

Dwukanałowe wideo spleta archiwalne nagrania z dzieciństwa artystki – gdzie matka stoi za kamerą – z materiałami współczesnymi. Stare i nowe ujęcia: na jednym widzimy rodziców artystki w młodości, na drugim – ich współczesne wizyty w tych samych miejscach. Dzięki równoległej projekcji łatwo dostrzec, jak upływający czas zmienia ludzi i przestrzeń. Zamknięta furtka działki staje się symbolem tego, co utracone, ale dzięki wspomnieniom wciąż dostępne.

Ekspozycję zamykają cztery archiwalne fotografie z pierwszych dni działki, umieszczone na murku kładki targu przy ul. Wileńskiej – modernistycznej perły dziś popadającej w ruinę. Ten osobisty prolog zestawia prywatną historię z kondycją przestrzeni publicznej, stawiając pytanie o naszą odpowiedzialność za miejsca, które tworzymy i którymi się otaczamy.

Osadzona na modernistycznym osiedlu Słowackiego zaprojektowanym przez Oskara i Zofię Hansen, wystawa czerpie z ich idei architektury jako tła zdarzeń. W duchu tej myśli wystawa Adamczak pokazuje, że przestrzeń jest definiowana przez życie, które się w niej toczy. Codzienne rytuały współbycia, podlewania roślin, pielęgnacji i troski – to właśnie one tworzą prawdziwą tkankę miejsca, nadając mu sens i tożsamość.

Wystawa „Między blokami a działkami” to wielowymiarowy felieton o codziennej architekturze życia. Każda z warstw tworzy przestrzeń, która nie rywalizuje z ludzką aktywnością, lecz ją uwypukla i eksponuje. Adamczak nie stawia betonowego muru między blokiem a ogrodem, lecz otwiera te przestrzenie na siebie, aby przepuszczać światło wspomnień, zapach spalin i smak letnich owoców. To właśnie tam, między blokami a działkami, odnajdujemy prawdziwy dom – miejsce budowane wspólnie przez pokolenia, gdzie architektura staje się tłem, a ludzie i ich codzienne gesty – najważniejszym dziełem sztuki.

Karolina Adamczak – polska artystka urodzona w Lesznie, wychowana w Irlandii, od kilku lat mieszka i pracuje w Walencji. Specjalizuje się w sztuce wideo i performansie, eksplorując pełne spektrum ludzkich emocji – od wrażliwości i samotności, przez komercjalizację uczuć, aż po refleksję nad śmiercią. W swoich projektach ujawnia struktury współczesnego społeczeństwa, które prowadzą do izolacji jednostki, krytykuje zaniedbywanie siebie, innych i otoczenia, a jednocześnie podkreśla wartość autentycznego doświadczania emocji. Postrzega sztukę jako formę aktywizmu: narzędzie ujawniania społecznych problemów, burzenia tabu oraz uzdrawiania wspólnoty poprzez budowanie prawdziwych więzi. Jej prace to wielowymiarowa opowieść o miłości, niespełnionych marzeniach i ambicjach, która zachęca do szczerości i otwartości na pełnię ludzkiego doświadczenia.

Autorzy i autorki zdjęć rodzinnych: Jan Płóciniczak, Eugenia Płóciniczak, Bernadeta Adamczak, Leszek Adamczak

Kurator: Krystian Kamiński

Aranżacja wystawy: Michał Fronk

Współpraca: Paulina Tokarz-Mazurek

Identyfikacja wizualna: Krystian Kamiński

karolina
adamczak
21.08 — 21.09